

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2313/2022
03.11.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милана Бошњаковић Драмићанин, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа из Крагујевца, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2070/21 од 23.11.2021. године, у седници већа одржаној 03.11.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2070/21 од 23.11.2021. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2070/21 од 23.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1051/19 од 19.02.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, тако што је обавезана тужена да исплати тужиоцу на име неисплаћене зараде – додатка на плату на основу дежурстава ван радног времена (у приправности) у периоду од 09.09.2016. године до 09.09.2019. године, појединачно опредељене месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости до исплате (све ближе одређено у изреци). Ставом другим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 84.683,72 динара, у року од осам дана од дана правноснажности пресуде, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2070/21 од 23.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1051/19 од 19.02.2021. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене, којим је тражила да се обавезе тужилац да јој накнади трошкове поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због битне повреде одредаба парничног поступка и

погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20 – у даљем тексту: ЗПП) посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата увећане зараде – додатка на плату по основу дежурстава ван радног времена (приправност). О овом праву тужиоца нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано у предметима са истим или битно сличним чињеничним стањем и правним основом, да приправност као посебан облик рада ван радног времена у ком запослени мора бити стално доступан да би, ако настане потреба, извршио неку неодложну интервенцију, а што у знатној мери ограничава слободу кретања запосленог, те се за овај статус запосленима додељује одређена надокнада, јер такав запослени у сваком моменту може бити позван на рад, а дежурство ван радног времена врши се искључиво у циљу обављања посла.

Сходно томе, у конкретном случају, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из одредбе члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, у вези члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу из радног односа дозвољеност ревизије се оцењује на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Дакле, у споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 09.09.2019. године ради исплате укупног износа од 143.000,00 динара. Тужилац је поднеском од 23.12.2020. године, смањено тужбени захтев и

првостепеном пресудом је досуђен укупан износ од 139.185,78 динара на име главног тужбеног захтева.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору из радног односа који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази меродавну вредност да дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија туженог недозвољена применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић